

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **N. S. H.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2025, č. j. 19 Az 13/2025-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-375/BA-BA01-HA15-2025; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal dne 30. 3. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že ze země původu vycestoval dne 4. 12. 2024 letecky na základě cestovního pasu s platným pracovním vízem do Maďarska, kam přiletěl dne 5. 12. 2024. V Maďarsku pobýval do 16. 3. 2025; dne 17. 3. 2025 přicestoval vozidlem taxislužby do České republiky, kde pobýval neoprávněně. Dne 24. 3. 2025 byl stěžovatel Policií České republiky zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. V zařízení, kde byl umístěn, získal informaci od jiného cizince, že v jeho situaci by bylo nejvhodnější podat žádost o azyl; to učinil, jako důvod žádosti stěžovatel uvedl, že by chtěl v České republice legálně žít a pracovat, aby finančně zabezpečil svou rodinu a získal peníze na splacení dluhu, který má vůči bance v zemi původu. V případě návratu se obává, že nebude mít finance, aby zabezpečil svou rodinu a splatil dluhy, a že by mohl být i napaden on nebo jeho rodina; manželce již věřitel dvakrát ústně vyhrožoval. Ve Vietnamu neměl žádné potíže při odjezdu ani s bezpečnostními složkami a státními orgány; nebyl tam trestně stíhán. Manželka a nezletilé děti zůstaly ve Vietnamu.

[3] Napadeným rozhodnutím žalovaný stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl, jelikož ze správního řízení vyplynulo, že primárním důvodem pro podání žádosti byla snaha stěžovatele o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, neboť stěžovatel neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo jeho obav z neschopnosti splácet stávající dluhy a s tím související možnosti fyzického napadení jeho rodiny. Obavy stěžovatele ze strany věřitele kvůli dluhům však nelze vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak je nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany, ani pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu nejsou důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé.

[4] Proti napadenému rozhodnutí brojil stěžovatel **žalobou**, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] **Krajský soud** konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí; součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 3. 2025, o zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za účelem správního vyhoštění a stanovením doby zajištění stěžovatele podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení svobody, tj. od 24. 3. 2025 v 12:30 hodin. Z odůvodnění rozhodnutí o zajištění vyplývá, že stěžovatel je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, a to ode dne 20. 2. 2025 Maďarskem. Lustrací bylo policejními orgány dále zjištěno, že pobytová karta Maďarska se také nachází v evidenci SIS – v sekci pátrání po vydaných dokladech.

[6] Krajský soud dále k otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu podotkl, že podle informací ze země původu mají občané Vietnamu možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv; to stěžovatel dosud nevyužil. Soud označil tvrzení stěžovatele, podle něhož v případě informování policie se situace obětí lichvy výrazně zhorší a že ve Vietnamu panuje vysoká míra korupce, za ničím nepodložená tvrzení, která z podkladů rozhodnutí nevyplývají a stěžovatel sám k tomu nic nedoložil. Pouhá subjektivní nedůvěra ve schopnost vnitrostátních orgánů ochránit cizince před kriminálními živly, není azylově relevantním důvodem a neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Krajský soud tak konstatoval, že stěžovatelem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Závěrem se krajský soud vyjádřil k námitce neodůvodnění příslušnosti České republiky k posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí. Soud připomněl, že prvním (jediným) členským státem, ve kterém byla žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem podána, je Česká republika. V případě stěžovatele nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

pokračování

(dále jen „nařízení Dublin III“). Příslušnost k posouzení žádosti stěžovatele tak musela být určena podle článku 3 odst. 2 kapitoly II. téhož nařízení, a tedy Česká republika jakožto první členský stát, v němž byla žádost podána, byla příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Absence odůvodnění příslušnosti nebyla dle soudu vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

[7] Proti rozhodnutí krajského soudu stěžovatel nyní brojí **kasační stížností**, v níž namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Podle stěžovatele soud přezkoumatelně nevysvětlil, jak došel k závěru, že v případě stěžovatele nebylo naplněno žádné z kritérií, které by založilo příslušnost Maďarska k rozhodnutí o žádosti stěžovatele. Dále stěžovatel namítá, že Česká republika byla povinná z moci úřední zjišťovat, zda při vyřízení žádosti není příslušné Maďarsko. Podstatné je, že ani ve vyjádření k žalobě žalovaný příslušnost Maďarska výslovně nerozporuje a ani soud tedy nepostavil najisto, který stát a z jakých důvodů je příslušný k vyřízení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[9] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** předně uvedl, že poslední známá adresa stěžovatele byla v Pobytovém středisku v Havířově a jeho současná adresa pobytu je neznámá. Žalovaný proto navrhl, aby řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno. Dojde-li kasační soud k jinému závěru, pak má žalovaný za to, že jeho rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Ke kasační výtce stěžovatele žalovaný odkázal na bod 14 odůvodnění rozsudku, kde soud jasně a srozumitelně definoval, z jakého důvodu byla Česká republika příslušná k posouzení žádosti. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta jako nedůvodná.

[10] **Nejvyšší správní soud** s ohledem na obdrženou informaci od žalovaného stran pobytu stěžovatele požádal dne 7. 10. 2025 Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra o sdělení informace o místě pobytu stěžovatele. Podle přípisu z téhož dne byl stěžovatel dne 23. 7. 2025 odepsán z evidence z důvodu svévolného opuštění Pobytového střediska Havířov.

[11] V žádosti ze dne 9. 10. 2025 Nejvyšší správní soud vyzval Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a zástupce stěžovatele ke sdělení informace o tom, jaká je adresa stěžovatelova aktuálního pobytu. Policie ČR odpověděla stejně jako Správa uprchlických zařízení, zástupce stěžovatele ve sdělení ze dne 13. 10. 2025 uvedl aktuální adresu pobytu stěžovatele tak, jak je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro zastavení řízení. Posoudil tedy formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle daného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázky, které podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturu odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] S ohledem na to, jakým způsobem je v projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jedinou velmi obecnou námitku nepřezkoumatelnosti. Soud podle stěžovatele nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nebylo naplněno žádné z kritérií, které by založilo příslušnost Maďarska k rozhodnutí o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[18] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Soud ovšem nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace; tento

pokračování

postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uvaženo (viz rozsudek NSS soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro posouzení toho, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, je směrodatné pouze to, zda krajský soud svůj závěr dostatečně odůvodnil, zda jsou jeho závěry konzistentní a logické vzhledem k použité argumentaci a zda výrok není v rozporu s odůvodněním. Těmto požadavkům napadený rozsudek vyhovuje; subjektivní nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu a s jeho argumentací nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá.

[20] Krajský soud dostatečně a srozumitelně vysvětlil, že prvním a jediným členským státem, ve kterém byla žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem podána, je Česká republika. Tuto skutečnost ostatně ani sám stěžovatel nerozporuje.

[21] Státem příslušným k vyřízení žádosti podle nařízení Dublin III je první členský stát Evropské unie, ve kterém žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu (čl. 3 odst. 2). Pokud by bylo možné určit příslušný stát na základě jiných kritérií (např. rodinní příslušníci, dřívější víza), mohl by být určen jiný stát. Jak však krajský soud odůvodnil, v případě stěžovatele nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. nařízení. K možné příslušnosti Maďarska jakožto státu, který stěžovateli vydal povolení k pobytu (čl. 12 nařízení) pak soud doplnil, že Maďarsko podle SIS odepřelo vstup a pobyt stěžovateli na území členských států ode dne 20. 2. 2025 (expirace v SIS dne 20. 2. 2030), a současně v evidenci SIS vyhlásilo pátrání po vydaných dokladech. Soud tak uzavřel, že skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil příslušnost České republiky k posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, není vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a pro kterou by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

[22] Nejvyšší správní soud poznamenává, že úplně nerozumí snaze stěžovatele o možné založení příslušnosti Maďarska k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Obecně lze Maďarsko zařadit mezi „problémové“ země a soudy několika členských států ve vztahu k němu v minulosti (zejména v období let 2015 až 2016) konstatovaly existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které bránily tomu, aby Maďarsko bylo příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz odkaz na tyto rozsudky v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Tomu, že Maďarsko se již dlouhodobě potýká se závažnými nedostatky azylového systému nasvědčují i rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 12. 2020 ve věci C-808/18, *Komise proti Maďarsku*, a dále rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 7. 2021 ve věci *Shahzad proti Maďarsku*, č. 12625/17, ze dne 22. 9. 2022 ve věci *H. K. proti Maďarsku*, č. 18531/17, a ze dne 4. 5. 2023 ve věci *R. N. proti Maďarsku*, č. 71/18. Nutno však na závěr nad rámec uvedeného především uvést, že pokud se Česká republika rozhodne, že žádost projedná, je zcela bez významu, zda by mohl být příslušný i jiný stát (viz klausule suverenity - čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III).

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností NSS neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevnikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu